

Arrest

nr. 204 638 van 31 mei 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn broer, die Nederlands staatsburger is.

Op 16 november 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden. De gemachtigde neemt tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beide beslissingen van 16 november 2017 worden in één en dezelfde akte opgenomen, onder de vorm van een bijlage 20.

Op 17 november 2017 neemt de gemachtigde inzake dezelfde aanvraag van de verzoeker opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Ook nu wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die in één en dezelfde akte en onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoeker werden ter kennis gebracht op 9 december 2017, zijn de thans bestreden beslissingen. Zij zijn als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2017 werd ingediend door:

Naam: A. Voornaam: E. H.

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (1986...)

Geboorteplaats: F. Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.05.2017 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde A. M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- 'attestation de parente' n° 280/2016 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon in Marokko op hetzelfde adres woonachtig waren: echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2 dient aangetoond te worden. Betrokkene verblijft reeds meerdere jaren in België, de referentiepersoon is sedert 22.08.2016 in België gevestigd, komende van Rotterdam (Nederland). Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn

- 'attestation de charge de famille' n°2000/2017 dd. 07.06.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door zijn broer, zodat het voorgelegde attest dan ook beschouwd wordt als een verklaring op eer; verklaring op eer dd. 12.08.2016 vanwege de referentiepersoon waarin hij stelt dat hij instaat voor alle kosten van het levensonderhoud van betrokkene, zowel in Marokko als in België.

Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van zowel het voorgelegde attest dd.

07.06.2017 als de verklaring dd. 12.08.2016 te staven, kunnen beide documenten dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation administrative' n°1048/PFH/DAA dd. 22.07.2016 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene (met beroep 'ouvrier en Belgique') op datum van attest geen inkomsten had in Fam El Hisn, Tata, Marokko. Echter, gezien betrokkene op datum van dit attest reeds in België verbleef, is het dan ook niet onlogisch dat hij op dat moment geen inkomsten had in Marokko. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van deze aanvraag dient aan te tonen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn aankomst in België.

- attesten dd. 13.06.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Brussel

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 22.11.2007, 17.03.2010, 11.05.2010, 04.06.2010, 05.01.2011, 02.01.2015 en 31.05.2016: echter, de stortingen vanaf maart 2010 dateren van na de aankomst van betrokkene in België (zie het geheel van de gegevens van het administratief dossier van betrokkene). De ene storting dd. 22.11.2007 is te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van een derde dd. 11.01.2007, 16.03.2007, 12.11.2007, 08.01.2008, 06.02.2008, 15.02.2008, 03.03.2008, 14.04.2008, 13.06.2008, 01.07.2008, 12.08.2015, 20.11.2015, 18.01.2016, 18.02.2016, 05.04.2016, 15.04.2016, 19.05.2016, 02.06.2016, 20.06.2016, 24.06.2016, 28.06.2016, 20.07.2016 en 16.08.2016

- woonstcontrole dd. 03.06.2017, zonder vermelding van betrokkene

- arbeidsovereenkomst (Wellink) dd. 18.09.2000 op naam van de referentiepersoon; arbeidsovereenkomst (GOM) dd. 01.09.2010 op naam van de referentiepersoon; arbeidsovereenkomst (Asito) dd. 27.12.2015 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de weken 13-28 / 2017 (Wellink), de maanden juni – augustus 2016 (GOM) en de maanden mei -juli 2017 (Asito)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 03.06.2017 in België officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid

De onderhavige vordering heeft betrekking op twee onderscheiden beslissingen, met name de beslissing van 17 november 2017 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat beide beslissingen in éénzelfde akte werden opgenomen, doet hieraan geen afbreuk. Immers bevatten beide beslissingen hun eigen en onderscheiden wettelijke, alsook feitelijke grondslagen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel middel aanvoert of geen enkele wettigheidskritiek levert ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij gebrek aan ontvankelijk middel tegen deze beslissing van 17 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden vastgesteld dat het beroep eveneens onontvankelijk is, voor zover het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep – ambtshalve middel

De bevoegdheid van de steller van de akte raakt de openbare orde, zodat de Raad ambtshalve de betrokken onwettigheid moet aanvoeren (zie onder meer RvS 5 juli 2007, nr. 173.203).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 18 mei 2017 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 16 november 2017 nam de gemachtigde inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 17 november 2017 neemt de gemachtigde nogmaals een beslissing inzake verzoekers verblijfsaanvraag.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de verweerder zijn bevoegdheid reeds had uitgeput toen hij op 16 november 2017 opnieuw besliste over de ingediende aanvraag. Bijgevolg heeft de verweerder zijn bevoegdheid overschreden toen hij de thans bestreden weigeringsbeslissing heeft genomen. Inzake dezelfde aanvraag kan de verweerder immers geen tweede maal beslissen.

De Raad wijst erop dat de rechtszekerheid in beginsel vereist dat de intrekking van een administratieve rechtshandeling schriftelijk geschiedt en dat er geen onduidelijkheid mag bestaan omtrent de intenties van het bestuur met betrekking tot de intrekking. In het geval van impliciete intrekking van een akte wordt de materiële rechtskracht ervan ongedaan gemaakt, maar ze blijft niettemin formeel bestaan. Om die reden vereisen de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer dat er geen enkele ondubbelzinnigheid blijft bestaan omtrent de impliciete intrekking van de akte (cf. RvS 18 januari 2005, nr. 139.434). In casu geeft de beslissing van 17 november 2017 nergens aan dat die beslissing de beslissing van 16 november 2017 intrekt of vervangt. Uit het enkele gegeven dat op 17 november 2017 een nota werd opgesteld waarin wordt gesteld: “*correcte beslissing is de bijlage 20 dd. 17.11.2017*”, kan nog niet blijken dat het bestuur heeft besloten om de beslissing van 16 november 2017, die niet eens wordt vermeld in deze nota, in te trekken. Zodoende blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bewoordingen van de bestreden akte, op ondubbelzinnige wijze dat de beslissing van 16 november 2017 zou zijn ingetrokken.

Door opnieuw over dezelfde aanvraag te beslissen, heeft de verweerder dan ook zijn bevoegdheid overschreden.

Ter terechtzitting werd de vraag omtrent de bevoegdheid van de steller van de akte aan de partijen voorgelegd. De advocaat van de verweerder stelt dat de beslissing van 16 november 2017 inderdaad niet formeel werd ingetrokken en geeft aan dat de beslissing van 16 november 2017 gestoeld is op een administratieve vergissing. De advocaat van de verweerder licht evenwel op geen enkele wijze concreet toe waarin deze “*administratieve vergissing*” precies zou zijn gelegen. De verweerder maakt met zijn repliek ter terechtzitting dan ook geenszins aannemelijk dat op ondubbelzinnige wijze kan blijken dat de beslissing van 16 november 2017 impliciet, doch zeker is ingetrokken.

Ambtshalve stelt de Raad derhalve vast dat de verweerder niet langer over de vereiste bevoegdheid beschikte om de bestreden weigeringsbeslissing te nemen.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4. Korte debatten

Er is reden om over te gaan tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden). Het beroep tot nietigverklaring is evenwel onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing (beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten) betreft.

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp wat de eerste bestreden beslissing betreft en zij wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Aangezien één van de bestreden beslissingen wordt vernietigd, is het passend om de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE